

Stefan Malmqvist tidningen Musikern Konsert Kulturhuset 2009:

Orkester pop kommer ut på scenen. Enkelt, pedagogiskt samt med stor närhet framför de låtar från skivorna "Mona och Mastiff" och "Räkna med skägg", saker som barnen väl känner igen från Svts Bolibompa. Snart befinner sig större delen av den yngre publiken på golvet framför orkestern. Alla sjunger med. Texterna är tydliga och raka. Musiken är däremot inte jamsigt barnslig utan innehåller både en och annan melodi som lätt skulle kunna passa i en vanlig poplåt. Dessutom är arrangemangen i sig både snygga och svängiga. Det David Shutrick och Mija Folkesson pysslar med är en typ av kultur som det inte är helt enkelt att uppleva om man inte är barn eller förälder. Det här är riktad kultur, kultur med ett uppenbart uttalat syfte. Man kan säga att det är brukskultur i sin prydno. Ändå får kultur riktad till barn liten, ja näst intill obefintlig uppmärksamhet. Situationen är ganska anmärkningsvärd med tanke på hur pass stor inverkan den kultur barn tar in har. Ofta sätter sig allt rakt i ryggmärgen och sedan stannar den kvar där resten av livet. De flesta av oss kan utan problem och helt utantill sjunga de texter och melodier som präntades i oss i koltåldern. Självt kan jag fortfarande rapa upp en bunt gamla Gullan Bornemark- hits och låtarna från filmen Djungelboken sitter som berget.

Ändå är det inte många som ägnar sig åt att göra musik för barn. Och det framstår som underligt om man betänker vilket intryck ens låtar har på publiken och hur pass tacksam samma publik är.